

Dobro dete.

Bila je huda zima. Sneg je nadebelo pokrival zemljo. Skedenj, vrt in hiše — vse je bilo zasuto.

Hud čas je nastopil za vrabiče. Reveži niso mogli dobiti niti zrnja. Od gladu in mraza so žalostno čivkali in letali okrog hiš.

Marici, hčerki premožnih staršev, so se vrabiči zelo smilili. Nabirala je drobtinic, primešala nekoliko zrn in to posipala gladnim vrabcem.

Brat jo je pa karal: „Kaj prezebaš vedno zunaj? Pojdi v sobo, da se ne prehladiš.“

„Smilijo se mi lačni vrabci“, je odgovorila Marica. „Hočem jih nasititi.“

„Če jih še tako krmiš, vseh nikdar ne nakrmiš. Jih je preveč“, reče brat.

Marica pa odgovori: „Ko bi v vsaki hiši vsaj eden skrbel za te siromake, pa bi gotovo nikjer ne stradali.“

V. Žirov.

Idi, mrzla zima.

Idi, mrzla zima, idi,	Vzbudi zopet maj se rajski,
Le poberi se od nas!	Izpremeni v cvet nam svet;
Vrni se pomlad cvetoča,	Da iz prsi naših v gajih
Leta najkrasnejši čas!	Spev glasil se bode vnet.

Ptički radostno za nami
Pesmi bodo pevali,
In veselja glasi bodo
Do neba odmevali.

Slavko Slavič.

